

Φαντάζομαι ότι έχω στα χέρια μου το βιβλίο του κ.Μόρρις. Γράφω αυτά που υπάρχουν μέσα σε αυτό (πρωτοπρόσωπη αφήγηση, παρελθοντικούς χρόνους).

Ήταν μια καλοκαιριάτικη μέρα και έγραφα ένα βιβλίο. Είδα από μακριά έναν μαύρο τυφώνα που σάρωνε τα πάντα στο πέρασμα του. Έβλεπα στέγες σπιτιών να ξεριζώνονται, δέντρα να πηγαίνουν από δω και από κι άνθρωποι να πετούν στον αέρα και άλλα πολλά τρομακτικά πράγματα. Η αγαπημένη μου πόλη όπου ζούσα καταστράφηκε.

Ένωσα μια καταστροφή και έχασα τα πιο πολύτιμα πράγματα που είχα στη ζωή. Το χειρότερο ήταν πως η πόλη που με παρέσυρε ο τυφώνας ήταν όλη γκρίζα, ακόμη και εγώ ο ίδιος. Μετά από πολλή ώρα άρχισα να περιπλανιέμαι στην άχρωμη πόλη, πως ήλπιζα ότι όλα θα γινόντουσαν όπως πριν. Και τότε έγινε κάτι.....Μια όμορφη νεράιδα που ήταν πολύχρωμη παντού, κρατούσε άπειρα βιβλία και το κάθε ένα είχε ξεχωριστό χρώμα στο εξώφυλλο.

Τότε η νεράιδα άρχισε να απομακρύνεται, και σε μια φάση, όπως έφευγε άφησε ένα βιβλίο στο πέρασμα της και το βιβλίο κατέληξε στα χέρια μου με πολλή χαρά πως έλπιζα ότι θα ήταν ένα από τα βιβλία μου που έχασα στον μεγάλο πόλεμο του τυφώνα. Το βιβλίο αυτό με οδήγησε σε ένα δωμάτιο γεμάτο με βιβλία. Τα βιβλία αυτά όμως δεν ήταν συνηθισμένα, πετούσαν, τραγουδούσαν, χόρευαν, έτρωγαν, μιλούσαν και αλλά πολλά. Από τις πολλές ακαταστασίες τους προσπάθησα να τα συγυρίσω αλλά αυτά τα βιβλία ανακάλυψα ότι ήταν πολύ σκανταλιάρικα και ζωηρά. Γίναμε φίλοι στο λεπτό. Και επιτέλους η γη βρήκε το χρώμα της μαζί της και εγώ.

Ευτυχώς βρήκα τον τρόπο να τα ησυχάζω. Τα άφηνα να λένε τις δικές τους ιστορίες. Στο δωμάτιο συνέχεια ακουγόntonτουσαν ομιλίες κάθε λεπτό. Τους άρεσαν πιο πολύ οι κωμωδίες, και κάθε μέρα τους έλεγα 10.Τα φρόντιζα σαν την οικογένεια μου. Η ζωή μου απέκτησε επιτέλους νόημα. Και έτσι περνούσαν τα λεπτά, οι ώρες, οι μέρες, οι μήνες και τα χρόνια. Εγώ βρισκόμουν συνεχώς με τα αξιολάτρευτα βιβλία μου. Έτσι γέρασα, καμπούριασε η πλάτη μου και ρυτίδωσε

το δέρμα μου. Και είπα στα βιβλία.....Σας λέω ένα πράγμα. Υποθέτω πρέπει να προχωρήσω ένα βήμα στη ζωή μου, αλλά πρέπει να το κάνω μόνος. Μαζί σας χαμογέλασα, έκλαψα και σας λέω ότι σας αγάπησα και θα σας αγαπώ πάντα και θα σας έχω πάντα μέσα στην καρδιά μου, είτε ζωντανός ή και πεθαμένος. Έβαλα το καπέλο μου, και φόρεσα το παλτό μου. Ουπισσος ξέχασα να χαιρετήσω και κάποιους άλλους, και βέβαια ΕΣΑΣ.

Είμαι ο Μορρις Λεσμορς Λάτρεψα τα βιβλία.... Αγάπησα τον εαυτό μου και Έζησα αυτό που άξιζα.....Είμαι ο Μορρις Λεσμορς και σας χαιρετώ.....

Μαρίλια Προδρόμου

Ε΄3

